

ještě, že proto registraturní práce Rudolfa M. nemohly by býti pokládány za práce kupecké.

Jestliže žal. úřad převážnou registraturní činností Rudolfa M. spolu s vyúčtováním poštovních známek, jež on rovněž obstarával v obchodní kanceláři stěžující si firmy, zhodnotil vzhledem k povaze a významu, jaké práce tyto pro podnik firmy a bezvadný, rychlý a spolehlivý chod její obchodní kanceláře měly, jako služby kupecké, nelze tomuto jeho úsudku vytýkati právem, že by se byl dopustil nezákonnosti.

Co se týče druhého období zaměstnání Rudolfa M. u stěžující si firmy od 1. ledna 1929 do 14. února 1934, spadajícího do účinnosti zákona č. 26/1929 Sb., odůvodnil žal. úřad svůj výrok o jeho pensijní povinnosti předpisem § 1 odst. 1 č. 2 tohoto zákona, z něhož výslovně citoval, že pojištěním povinni jsou kancelářští zaměstnanci vůbec, vyjímajíc osoby zaměstnané čištěním, úklidem atd. Tomuto výroku vytýká stížnost, že prý žal. úřad neuvádí přímo, do které kategorie Rudolfa M. zařaduje, a spokojuje se tím, že uvádí kategorie č. 2 nebo 4. Výtka tato není však odůvodněna.

Ze stylisace uvedené části nař. rozhodnutí ve spojení s úvodní jeho částí, v níž žal. úřad zjišťuje jednotlivé složky činnosti Rudolfa M. u firmy, je nepochybně zřejmo, že žal. úřad pokládá Rudolfa M. za kancelářského zaměstnance, což ani stížnost nepopírá. Tím, že uvádí pak stručně jen některé výjimky z cit. předpisu s dodatkem »atd.«, chce patrně naznačiti, že Rudolfa M. mezi osoby v těchto výjimkách uvedené vzhledem k způsobu jeho zaměstnání nepočítá. A to právem. Neboť podle cit. předpisu jsou z pojištění vyňaty ony osoby, jež jsou zaměstnány čištěním, úklidem, hlášením návštěv, posílkami (ačli v peněžních podnicích neroznášejí cenností), rozmnožováním písemností pouze cestou chemickou nebo mechanickou nebo podobnými pracemi, byť vedle této hlavní činnosti konaly také kráce druhu jiného. Zákonným předpokladem výluky kancelářských zaměstnanců z pensijního pojištění podle tohoto ustanovení je tedy, aby práce tam vyjmenované byly jejich hlavní činností. Předpokladu toho u Rudolfa M. však není, ježto podle zjištění žal. úřadu jeho hlavní činností u firmy nebyly práce uvedeného druhu, nýbrž práce registraturní, jež mezi pracemi vyňatými v § 1 odst. 1 bod 2 zákona č. 26/1929 Sb. jmenovány nejsou.

Je proto i tento výrok žal. úřadu o pensijní povinnosti Rudolfa M., odůvodněný tímto zákonným ustanovením, ve shodě se zákonem. Ale pak není třeba zabývat se také ještě otázkou, zda pojistnou povinnost Rudolfa M. bylo by lze odůvodniti ustanovením § 1 odst. 1 bodu 4 cit. zákona, kterého se nař. rozhodnutí dovolává jen in eventum.

Č. 12.724.

Pojišťovací právo: * Nesráží-li zaměstnavatel podle § 41 zák. čl. XIX:1907 část pojistného připadající na zaměstnance z jeho platu, je tuto částku jako vedlejší požitok zaměstnancův při stanovení mzdové třídy započísti do jeho průměrné denní mzdy ve smyslu § 7 min. nař. č. 4790/1917.

(Nález z 15. ledna 1937 č. 17.328/35.)

Prejudikatura: Boh. A 9997/32, 10.283/33.

Věc: Firma »Grenzbote, nakladatel'ská komanditná spoločnosť Engyeli a Co.« v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Praze z 28. května 1934 o nem. pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyslovil zem. úřad v Praze, že zaměstnance stěžující si firmy na Slovensku pojištěné u První pražské nem. pojišťovny obchodních a soukromých zaměstnanců v Praze po dobu od 1. ledna 1931 do 30. září 1932 jest zařaditi, a to Giselu U. do XIV., Irmu P. do XII., Irenu K. do XIII. a Aug. S. do X. mzdové třídy, mimo jiné důvody, které pro dnešní spor nemají významu, také z té příčiny, že pokud firma platila za tyto zaměstnance pojistné ze svého, sluší jednu jeho polovinu započísti do výdělku rozhodného pro zařadění zaměstnanců do mzdové třídy.

Nss neshledal stížnost důvodnou z těchto úvah:

Právní názor, z něhož žal. úřad v nař. rozhodnutí vycházel, označuje stížnost jako nezákonný. Namítá, že se příčí ustanovení § 11 zák. čl. XIX:1907, který v rozhodné době platil na Slovensku podle zákona č. 117/1926 Sb., a dovozuje, že podle tohoto ustanovení není přípustno započítavati pojistné do platu zaměstnance, i když zaměstnavatel platí za něho celé pojistné. Odměny a doplňky platů, které zaměstnavatel poskytl zaměstnanci dobrovolně a nikoli s nějakou podmínkou, nedají se připočísti k platu zaměstnancovu při určení výše platu rozhodného pro nem. pojištění. Podle § 41 cit. zák. článku je zaměstnavatel oprávněn sraziti si polovinu pojistného z platu zaměstnancova, není však k tomu povinen. Ani cit. zák. článek, ani dodatečné nařízení nedovolují, aby zaměstnavatelem sražená polovice mohla býti započtena do platu zaměstnancova a takto zvýšena mzdová třída. Nss nemohl však tomuto stanovisku stížnosti přisvědčiti.

Z obsahu správních spisů je zřejmo, že osoby, o jejichž zařadění do mzdových tříd v tomto sporu jde, jsou zaměstnanci podrobení pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců. Pro tyto zaměstnance zůstávají v příčině jejich nem. pojištění podle § 1 zákona č. 117/1926 Sb. v platnosti ustanovení §§ 1—10, 13., 19—28 a 41 odst. 1 zákona z 30. března 1888 č. 33 ř. z., jakož i obdobná ustanovení zák. čl. XIX:1907 a zákonů je pozměňujících a doplňujících i přes 30. červen 1926, kdežto jinak vztahují se i na tyto osoby ustanovení zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb.

O platu a mzdě (obvyklé denní mzdě), podle jejíž výše řídí se nároky pojištěných osob na pojistné dávky, obsahují určité předpisy §§ 5, 6, 7, 9, 25, 26 zákona č. 33/1888 ř. z. O právu zaměstnavatele sraziti si ze mzdy nebo služného zaměstnance poměrnou částku příspěvku na tohoto připadající a zaměstnavatelem ze svého zapravenou obsahuje ustanovení § 36 téhož zákona. Ustanovení o stanovení mzdových tříd a sražení polovice příspěvku z platu nebo mzdy zaměstnance naň připadající, kterou zaplatil zaměstnavatel, dána jsou v obdobných ustanoveních § 11 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 7 min. nař. č. 4790/1917 a

v § 41 téhož zák. článku. Podle těchto ustanovení dlužno tedy dnešní spor, v němž jde o zaměstnance působící na Slovensku, posuzovati (srov. také §§ 1 a 1 a) stanov zúč. pojišťovny schválených výnosem min. soc. péče z 31. října 1930).

Ve příčině mzdových tříd ustanovuje § 7 odstavec první min. nař. č. 4790/1917, že při stanovení mzdových tříd osob uvedených v § 1 tohoto nař. a jejich průměrné denní mzdy mají se započítati všechny vedlejší požitky, zejména také ekvivalent naturálních dávek, který má býti určen ve stanovách pokladny.

Podle § 41 zák. čl. XIX:1907 příspěvky, které se mají platiti za zaměstnance podrobené pojistné povinnosti, platí zaměstnavatel a zatěžují z polovice jeho a z polovice zaměstnance, pročež zaměstnavatel může částku připadající na zaměstnance z platu nebo mzdy svého zaměstnance sraziti. Kdyby zaměstnavatel příspěvek, připadající na zaměstnance, při nejbližší výplatě následující po jeho splatnosti nesrazil, může tuto částku sraziti později jen tehdy, jestliže od dotčené výplaty neuplynul jeden měsíc nebo — dostává-li zaměstnanec svůj plat, resp. mzdu měsíčně — jestliže neuplynuly ještě dva měsíce. Podle tohoto ustanovení měli tedy výše uvedení zaměstnanci stěžující si firmy polovici nem. pojistného platiti ze svého. Neplatili ji však, poněvadž stěžující si firma jim ji z platu pravidelně nesrážela.

Jádrem sporu jest otázka, zda tuto zaměstnavatelem nesráženou polovici pojistného, připadající na zaměstnance, lze započítati do průměrné denní mzdy zaměstnancovy, rozhodné pro stanovení mzdové třídy podle § 7 cit. min. nař. Otázku tuto dlužno po názoru nss zodpovědět kladně. Ve smyslu tohoto předpisu sluší do mzdy započísti všechny vedlejší požitky. Třeba proto zkoumati, je-li možno řečenou polovici pojistného subsumovati pod pojem vedlejšího požitku zaměstnancova. Je jasno, že nepoužije-li zaměstnavatel svého práva sraziti si při výplatě mzdy nebo později do 1, resp. 2 měsíců polovici pojistného připadající na zaměstnance a uhradí-li tuto část pojistného ze svého za zaměstnance, má z toho zaměstnanec nepochybně určitý majetkový prospěch, neboť tím nabude většího příjmu jako odměny za práce nebo služby zaměstnavateli vykonané, než by obdržel, kdyby mu zaměstnavatel z jeho mzdy nebo platu srazil část pojistného, kterou zaměstnanec je po zákonu povinen zapraviti ze svého. O nesráženou část pojistného se tedy příjem zaměstnancův zvýší. Takto obdrží zaměstnanec v e d l e ostatních svých smluvených pracovních nebo služebních požitků ještě další požitek v důsledku svého pracovního nebo služebního poměru k zaměstnavateli jako součást mzdy. Podle těchto úvah nutno dospěti k úsudku, že majetkový prospěch, plynoucí zaměstnanci z nesrážení nař. po zákonu připadající části pojistného zaměstnavatelem z jeho mzdy, sluší kvalifikovati jako vedlejší požitek ve smyslu ustanovení § 7 min. nař. č. 4790/1917, který při stanovení mzdové třídy je započísti do průměrné denní mzdy. Při tom nemají tu právního významu skutečnosti, že zaměstnavatel nesráží pojistné zaměstnanci dobrovolně, ani že o tom strany nic neujednaly, poněvadž rozhodným momentem je toliko fakt, že zaměst-

navatel část pojistného připadající na zaměstnance pravidelně nesráží. Že by se tak dalo jen nahodile, stížnost nenamítá (srovn. nálezy Boh. A 9997/32 a 10.283/32). — —

Č. 12.725.

Živnostenské právo: * Jestliže majitel koncese na periodickou dopravu osob motorovými vozidly nepředloží po rozumu § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb. do jednoho měsíce průkaz o splnění povinnosti stanovené v § 8 téhož zákona, zaniká jeho koncese již marným uplynutím této lhůty.

(Nález z 15. ledna 1937 č. 10.125/37.)

V ě c: Isabella Sch. v Bystrém Tuří proti rozh. min. obchodu z 10. února 1934 o zániku koncese k periodické autodopravě osob.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zem. úřad v Užhorodě vyslovil výměrem z 10. května 1933, že st-lčina koncese k periodické autodopravě osob zanikla ve smyslu § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., ježto koncesionářka neprokázala koncesnímu úřadu, t. j. zem. úřadu v Užhorodě, ve lhůtě stanovené § 37 odst. 3 cit. zákona, že splnila všechny povinnosti vyplývající z tohoto zákona, zvláště z povinnosti pojištění povinného ručení (§ 8 cit. zákona), a dále z toho důvodu, že nemá schválený dopravní řad. Zemský úřad nemohl přihlédnouti k potvrzení centrálního inspektorátu pojišťovny »Securitas« v Užhorodě z 9. března 1933, ježto dle § 8 zákona č. 198/1932 Sb. k sjednání pojištění povinen je koncesionář, naproti tomu uvedený průkaz dosvědčuje pojištění pro jiné osoby než koncesionářku.

Tento výměr potvrdilo min. obchodu z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého, k němuž poznamenalo, že již opožděný průkaz o uzavřeném pojištění vozidla se strany st-lky jako koncesionáře přivodilo ve smyslu § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb. zánik koncese ze zákona. Min. obchodu nemá pak ani právní možnosti, aby prodloužením zákonné lhůty jednoměsíční tuto sankci odčinilo.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

Nař. rozhodnutí je založeno na právním názoru, že již zmeškání lhůty stanovené pro průkaz o uzavřeném pojištění vozidla se strany koncesionáře v § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb. samo o sobě má za následek zánik koncese ze zákona a že tato zákonem vyslovená sankce je předpisem kogentním, jehož platnost nemůže býti ani disposicí úřadu vyloučena. Stížnost uznává sice, že st-lka byla podle cit. zákona (§§ 8, 37 odst. 3) povinna během jednoho měsíce, počítajíc ode dne účinnosti zákona, t. j. do 31. ledna 1933, prokázati, že uzavřela pojištění ve smyslu § 8 odst. 1 téhož zákona, avšak poukazujíc na svoji neznalost znění tohoto zákona a okolnost, že okr. úřad ji 10. března 1933 zvláště vyzval k tomuto průkazu, uplatňuje názor, že nic nezmeškala, neprokázala-li toto pojištění ve lhůtě zákonem stanovené, jen když zachovala